

Rebis a Kék Rózsa

Északra nézni annyi mint kérdést tenni fel Devon felett s
árga repülőgép nyilazza Triesztet és lent valahol amit nem lá
tok álanna Lívia tegezem és régi jó nümfidika egyébként se
hol semmi csak két gyorsan felbomló kondenzcsík az ég K é k R
ó z s á j á n hermadfrodita ég paracelzuszi holigrimm

Lent mítoszt a kökerítés körben? de idáig hallok a druidiz
mus zsoltára folyamatos dongását egy sokkal régebbi repülőraj
feketearcú pilótadaruit ékben a kékben hirtelen tollkorona p
apírsárcány ezüst nagy szellemfejű csavart karperec a csuklók
on kipreparált halott nemiszerv tele primitív varázsábrákkal
háromszögek pontok stilizált löfej láng négyzetek Holdsarl
ók

Szigorított menetben huszonötezer év koronatanúi a feleletl
en égen szemgolyómat belülről marja a nagy metamorfózis áldoza
ti füstje szénnéégett Fáraó vagyok egy szoros és kellemetlen p
latformon ahogy kinézek ablakomon csupa kékestű istent és is
tennőt látok a falon ahol a repülők gyorsíródeákja szent glifák
at pötyögtet szmith koronáján jobbról-balról a határvonalak köz
ött

Ki tudja hol áll meg ez a Rendkívüli Jarat meddig szól a
jegy meddig lehet elmenni hol a kapu lyuka a láthatár szuper
-fénysebességben kezdődő vége ez a furcsa és előreelhatározott
halálom ami régen jászódik telt ház előtt csak fel kell ébred
jek alvajáró színpadomon hogy teljesen kézenfekvővé váljon az Ő
rökkévalóság a Nagy Színház arany önműködő páholyaival az öt
övetű semmiben

*

Feldúlt kelléktárak mögöttem (visszafelé egészen a megismerhetetlen m
egalit határördolmenekig) a korok csupa masztaba kromlech körülöttem
az emlékeim kiterített párízse mint lepedőnagyságú étlap csatamezője
terített ásztal Kerekasztal egy Király egy Halál egy Király egy
Halál felette a Nap Gen övi ér szeme

élni csak vele élni egyszer egy óranyi hajsátorában töltött örökkéva
lóság én a szerelembe haltam bele ottan ahogy innen nézem az egyik ciklu
s zűrzararában a kelméket a vaskesztyűket könyökvédőket fábólfaragott Ex
kalibört a libabört mint páncélinget a lovagi kód kutyaí hátán andrásker
eszt karjait kitarja kitarva felém Miasszonyunk gót dzsungeléből mint va
lami ördögös kétezeréves ígézet soha senki nem értette az idézetet Rozetta
a Vérszajnába menstruáló hercegnő vár a kijáratnál az exitusná
l a sárga repülőgép a kórházi kapun kifordul és lassan felpörgeti négy tu

rbináját a Szent Mihálynak nevezett kifutópályán és elhúz Adalbert egyetem
e mellett és az Observatórium felett éppen hogy elcsúszik majdnem súrol
ja a nagy fehér kupolákat felnéznek Három Gráciák a Szent Dénes utcájából
Tanja sír Virginie bűgva kacag s a Marseillaise
az öklét harapja

b ú c s ú z o m

a Huszadik Századtól a Tizedik Századtól és a Tizenegyedik négyszólamú
monódiája kikopik a fülemből az angyalverseny marathoni futása marad
csak

*

Kollázsos Szent Éva
ezüstpataki Szent András
sárkányölő Vitéz Szent György és montreáli Szent László

könyörögjetelek értem
exorcizáljatek értem
a fenyőgallyakkal kirakott nagy Varázskört
építsetek fel értem
homokba vékonytestű indiángéniuszokat
a lelkibetegséget elűző nagy kukoricafejű Kacsinákat
rajzoljatek fel és
idézzétek meg értem

a lassú gyehenna keresztény
ördögeit
az anyjuk picájába küldjétek el értem
a hideg forrás szomjúsága
örjögő lángjait oltsátok el
egyetlen szavatokkal értem
magyarországi Szent Judit
Holofernész-fejemmel a kezekben
harangozz értem

H Á R P I Á K sikoltozatosok értem

Fantom Pacific Végtag

1.

Ez itt nem a Styx és nem a Connecticut River:
a révnél Holdnál nagyobb mongol arcú Hold.
Az út sose volt falukon visz idegen város
kezdődik bennem villámgyors
pálcákat dobál kockát vet ez a három
ház a sivatag szélén: itt születtem? születtek
szüleim? ide megyek? itt voltam? Lovon ülök
nyergemen keresztbe egy lány teste
nőrabló voltam? életmentő? sátoros? avagy
magam is éjszakai tűzvész menekültje?



Ez itt nem a Housatonic nem a Duna:
mellemből mantrák emelkednek fel a számig
gazdátlanul egy tibeti dereglye.
Ez nem a megszokott fauna sem a flóra
harmadik spektrumukban költözködnek a hattyúk
a sárga-arany levegő megtizedeli őket.

Hideg fekete reggel járok erre
lyukakkal tele földön
nagy az izgalom a növények arcán
soron következő feltámadásuk olyan
mint egy kolosszális fordított ütközet
s a tükröződő frontokon
ahol a filozófiák mutatványosbódéi állnak
a függőleges folyó partján
a levegőben nagy nevek zizegnek
Károly Sándor Attila
mint a sáskajárás.
Ahogy kilépek a vegyeskereskedés ajtaján
kezemben a fénylő patkószögekkel
éppen hajnalodik. Az ablakokban
alvó nők álmai menekülnek a városból
de aki felnéz rájuk csak a vadlibákat látja
amikké átváltoznak hirtelen mielőtt
eltűnnek.

Ez itt nem a Hudson nem a Rio Grande nem a Rábca:
habjai olyanok mint a csapzott prémekek
dölgényes suhancok mosakodnak benne
elúsznak örökre elalusznak
mint a halak.
Csillagképek gyümölcsösében lebegünk
én és a lány a nyeregben
ő irányítja az eseményeket
hipnagógiája Negyedik Dimenzió
mi vagyunk álma
ő meg én mi ketten
ahogy fordul az utcakép-videó
ezért ilyen vérhabos és súlytalan a lovam
ahogy átgázolunk az ég plakátjain
ahogy világítanak a ködben a vörös
spanyolcsizmáim
csak hogy én nem az ő álma vagyok mégsem —
nyújtózkodom —
ezért van acélból mellemen az ing
ezért
van örökös csatahymusz a fülemben
ezért tántorognak
ütőerem sós tarajai
mint az árvíz
ami egy leigázott kultúrát sodor
ezekben a napokban

2.

A parkolóhelyen átlátszó testű rózsaszín nők
sétáltak
fel-alá hárfával a kezükben. Volt amelyik
galambnak tetette magát
mások meg a gyárfüstös ég felett horgonyzó
gyöngyház ruhás felhőnek.
Éjjel a fejbőlött Hold rácsurgatta a vérét
mindenre de reggelre felmosta
az eső

ahogy a vendéglő ablakán kinéztem
nem maradt belőle semmi a pocsolóyák
kék selyemdolmányán
és a nők éneke halk volt mint egy
lassú trópusi ventilátor ami enyhe
hűvösével csipkedte az arcom.
Így tűnődtem kávésfindzsával a kezemben
vajon melyik élet
melyik idejében
nyithatok egy ajtót
ahol rádtalálok majd egy
másféle szobában

extatikus kolostorszobában
ahol rám vársz varázsgömböd előtt
rakosgatva a sorsot?
Mutatványaim közül melyikkel adhatnék
kulcsot a kezedbe
amivel megállíthatnád a forgó időt
hogyan végre egymást megtaláljuk?

3.

Itt horgonyozunk néha egy szobában egy házban
és áthullámszik rajtunk mint teljes ókori könyvtár
a történelem mielőtt kezünkbe vehetnénk
egy tárgyat
magunkénak mondhatnánk egy órát.
Úgy emeled most is ugye? ezt a korsót
minthogyha mérget innék a pohárból
megrontottuk bizony az ifjúságot
igazságot csepegtettünk a fülébe.

A Nap ma úgy tombol
mint egy nagy zúgó Yantra
és mint a Természet: csupa
pitagorászi szent szám:
A szellem szabadon jár-kezel kedve szerint!
Nem kell többé reveláció
szét sem váltunk soha.